

Čas od času se v naší milé českobratrské církvi evangelické rozeběhnou následující děje – začne se mluvit / diskutovat = vyměňovat myšlenky, někdy i „žhavě“ / o organizaci čili uspořádání, o tom jak změníme – „kostru“ – a jen, co se to podaří, církev „ožije“ a místo setkání, která v tom lepším případě vyhledá několik desítek jedinců, se budou církevní prostory plnit až po sám okraj. Jenže zatím se to „nedaří“ / stále to není ono / – „Propírají se i finance“, kterých stále není dost. A tak se rodí nejrůznější nápady, které mají způsobit, že nebudeme muset „přepočítávat“ a kdy budeme moci být velkorysejší. Jenže přes mnohé návrhy se takové řešení zatím nenalezlo.

O církvi mluví i náš spolubratr ve víře, jeden z výrazných svědků první církve Pavel. A své představy shrnul do pojednání, které nese označení „pro Efezany“ / rozuměj společenství Ježíšových učedníků v tomto politicky, kulturně i hospodářsky významném městě na západním pobřeží Malé Asie (dnešního Turecka). A tu jsou některé z jeho myšlenek, u kterých se chci zastavit :

V církvi jde v neposlední řadě o „naději“ / v. 18 /. Jenže co je naděje ? – Je to jakási vloha či výzbroj, kterou si člověk přináší na svět / opakem jsou škarohlídi („fňukálek“) / , jež mu umožňuje snáz se vyrovnat / nebrat přespříliš vážně / s nejrůznějšími těžkostmi, které k životu patří ? – Je to jakýsi sen / iluze / , která mu umožňuje zapomenout / „vytěsnit“ / záležitosti, se kterými si neví rady, nestačí na ně ? – Je to jakási umanutost, která se chce za každou cenu dostat jen k tomu pěknému, příjemnému a to, co tomu neodpovídá, bez milosti zničit / tzv. diktatura / .

Zdrojem skutečné a opravdové naděje pro Pavla je „Kristus“ / v. 20 / , vyslanec Boží. Ten, který přichází za člověkem do jeho života, jaký je, s nabídkou Boží pomoci. A to znamená, že člověk nemusí to nedobré „přeskakovat“ / nebrat vážně – být „stále vesel“ (jako v oněch přihlouplých reklamách) / , nemusí předstírat, že se nic nedobrého neděje / být „tvrdoch“, údajný hrdina oblíbených akčních filmů / , namlouvat si za každou cenu, že je vše jenom krásné. Mít naději znamená vědět, že to nedobré nebude mít to rozhodující, závěrečné slovo a že - i když se do takových událostí dostanu / a s tím je třeba vždy počítat / - „nebudu v tom sám“. A že mě bude spolehlivě provázet Ten, který jako „věrný / pastýř sestupuje i do šerých roklí“ / Ž 23, 4 / .

K takové naději pro Pavla patří i církev. Ta však není „jakási organizace“, jejíž pracovní náplní je péče o duchovní záležitosti člověka / aby se kupř. po smrti „dostal do nebe“ / . Církev je společenství těch, pro něž se stál Ježíš rozhodující hodnotou života. A protože se mu otevřeli, stali se jinými lidmi. Ne jakýmisi podivíny / „pambíčkáři“ / či těmi, kteří se dostávají na titulní stránky rádobyseznace přinášejících tiskovin. Ale jsou to ti, kdo z moci tohoto Pána nemusí otročit tomu Zlému, Rozvracejícímu, který je v tomto světě stále při díle a jimž je dáno poznat, že služba / tzn. Nezaobírání se jenom sám sebou / je ten nejlepší program / využití / pro čas, který byl člověku na tomto světě svěřen.

Proto pro Pavla není církev organizací, ale „tělem“ / v. 23 / , tedy společenství, kde jeden druhého potřebuje, kdy každý je důležitý v tom nejlepší slova smyslu. A nejenom to. Ono tělo se skládá z různých částí, které mají určité poslání a jež spolupracují. Docela se mi zamlouvá myšlenka, kterou jsem našel v jednom z výkladů k tomuto místu. „Díky tomu, že má tělo ruce, může konat (činy lásky) , díky tomu, že má ústa může mluvit (předávat radostnou zprávu o Ježíši a zvát na novou cestu životem) , díky tomu, že má nohy, může se vypravovat za těmi, kteří kdesi uvázli („ztracená ovce“ Lk 15, 4, evangelium je i pohyb – k závěru evangelíí, která uspořádali Mt, Mk a Lk patří výzva „jděte“).

Nač pamatovat především při naslouchání těmto slovům apoštola ?

Církev je tedy společenství, ke kterému patří / duchovní / obsah / je bez něho nemyslitelná / . Rozhlédneme – li se po společnosti, ke které patříme a jejíž nedílnou součástí jsme, pak takových společenství je jako šafránu. Spěchám ovšem dodat, že není samozřejmostí / neplatí to „automaticky“ / , že by ke společenství, které sebe samo označuje jako církev, hodnotný obsah patřil. Pro mě je otázka obsahu / i když se i organizačními a finančními otázkami musíme také bezpochybně zabývat / prvořadá. A mívám dost často pocit, že jsme se v nejednom případě dostali na duchovní, obsahové „mělčiny“ / proto naše církev – a to říkám se smutkem – „nezkvétá“. Není doba prázdnin časem, kdy se máme zastavit právě u těchto záležitostí ?

Církev je „tělo“, tedy společenství, ve kterém se s každým počítá a kde každý má nějaký úkol. A tak by jistě bylo žádoucí zamyslet se nad tím, jaký úkol / pro mě osobně / Pán Bůh dnes a právě tam, kde se nacházím, pro mě připravil / po dnes platí – různým škarohlídům a malověrným navzdory, že „žeň je veliká“ (Mt 9, 37) – přiložím ruku k dílu ? / . – A jistě je záhodno pustit si hlavou – počítá – li Pán Bůh s tím druhým, pak jsme vlastně spolupracovníci na Božím díle / což je jistě rozdílné od „kolegy z práce“ se kterým to musím nějak vydržet (protože mi nic jiného nezbyvá ...) / . Nepochybuji o tom, že tam, kde jde skutečně o spolupráci na Božím díle, mnohé organizační i finanční šumy „ztrácejí na síle“ / „šumy“ sebelepší „logistika“ neodstraní

1.

K církvi patří naděje – ne „nasládlá“, která vše „upatlá“ a tím se vysílí. Ale ta, která se upíná k Tomu, jež je opravdovou nadějí a to i tehdy, když se plány hroutí, přání nevycházejí a v očích máme slzy. Pak je církev „přitažlivá“ a to i tehdy, nejde – li s dobou Dovolte mi připojit ještě tento citát - „většina dnešní církevní misije a evngelisace je více či méně účinnou agitací – do pozadí ustupuje to, k čemu jsou lidé zváni – Pavel jim otevíral domov Božím slitováním – a při eucharistické slavnosti se věčnost stávala kusem přítomnosti – ti, kdo dnes do církve přijdou, najdou někdy skupinku těch, kteří si stěžují a moralizují své okolí – budování církve je v tomto smyslu tím nejdůležitějším základem misije,“ P. Pokorný, Výklad dopisu Efesanům

Tábor 5.8. 2012

vstup: 2 Kor 13, 4
čtení: 1 Kor 12, 12 - 26
před: Ř 12, 5
text: Ef 1, 18b.20.3
VP:
poslání: J 1, 16

EZ 179 23
DEZ 699
SV 356

Ž 119, 130

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Žijeme ve světě a společnosti, kdy je nejrůznějším lidským dovednostem a technickým vymoženostem připisován veliký význam a důležitost

Jenže i v tomto světě je celá řada bloudících, selhávajících a nešťastných a zdá se, že neubývají

Děkujeme, že v tomto světě se smíme setkávat s Tvojí láskou, která se ujímá a vyvádí na dobrou cestu

Vyznáváme, že tuto možnost považujeme za samozřejmost a namlouváme si, jak jenom na nás záleží, zda – li ji a nakolik využijeme

A tak jsme těmi, kdo se ve svém životě spíše potácí a nejsme pomocí a přínosem těm, mezi které jsi nás postavil a kteří věří, že jim pomůžeme

A tak před Tebe předstupujeme s hlavou skloněnou a pokorně voláme – Pane smiluj se a ve svém odpuštění před námi otevři novou cestu

chválíme Tě, že Tvé slovo zvoucí na novou cestu životem stále zní v tomto světě a že není moci, která by je dokázala umlčet

chválíme Tě, že za člověkem přicházíš jako ten, kdo vysvobozuje od Zlého a uzdravuje neduhy, které Ten Zlý způsobil

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska